

Proloog: Mei

‘Mei?’ zei juf Carrie. ‘Wil je nu je verfspullen wegbergen? Je moeder is er.’

Het duurde een paar seconden voor ze begreep wat de juf zei, niet omdat Mei de woorden niet kende – ze was al vier en geen peuter meer – maar omdat die niet pasten in de wereld zoals zij hem kende. Haar moeder kon haar niet komen halen. Mama was van Ganymedes weggegaan en op Standplaats Ceres gaan wonen, omdat ze, zoals papa zei, wat mama-alleen-tijd nodig had. Toen begon haar hart te bonzen en Mei dacht: Ze is teruggekomen.

‘Mammie?’

Van waar Mei zat aan haar kleine ezel, benam juf Carries knie haar het uitzicht op de deur naar de garderobe. Meis handen waren plakkerig van de vingerverf: rood, blauw en groen krulden over haar handpalmen. Ze schoof naar voren en greep naar juf Carries been, zowel om het te verplaatsen als om haar te helpen bij het opstaan.

‘Mei!’ riep juf Carrie.

Mei keek naar de veeg verf op juf Carries broek en zag de ingehouden woede op het brede, donkere gezicht van de vrouw.

‘Het spijt me, juf Carrie.’

‘Het geeft niet,’ zei de juffrouw met een samengeknepen stem die duidelijk maakte dat het eigenlijk wél gaf, maar dat Mei geen straf zou krijgen. ‘Ga nu maar je handen wassen en kom dan je verfspullen opbergen.’

Ik haal dit van de ezel en dan kun jij het aan je moeder geven. Is het een hondje?’

‘Het is een ruimtemonster.’

‘Het is een heel leuk ruimtemonster. Ga nu alsjeblieft je handen wassen, liefje.’

Mei knikte, draaide zich om en rende naar de toiletruimte, waarbij haar kieltje om haar heen wapperde als een lap die in een luchtbuis terecht was gekomen.

‘En niet aan de muren komen!’

‘Sorry, juf Carrie.’

‘Is niet erg. Maak het maar schoon als je je handen hebt gewassen.’

Ze zette de kraan wijd open en de kleurige slierten vlogen van haar vel. Ze droogde haar handen af zonder zich erom te bekommeren of ze met water spatte of niet. Het voelde alsof de zwaartekracht was verschoven en haar naar de deuropening en de voorkamer trok, in plaats van naar de grond. De andere kinderen keken toe, opgewonden omdat zij opgewonden was, terwijl Mei haar vingerafdrukken bijna helemaal van de muur poetste en de verfpotjes terug in hun doos smeed, en de doos op zijn plank. Ze trok het kieltje over haar hoofd zonder op juf Carrie te wachten om haar te helpen, en propte het in de recyclebak.

In de voorkamer stond juf Carrie met nog twee andere grote mensen, maar haar mammië was er niet bij. De een was een vrouw die Mei niet kende, en die het schilderij van het ruimtemonster voorzichtig in haar hand hield met een beleefde glimlach op haar gezicht. De ander was dokter Strickland.

‘Nee, met naar de wc gaan gaat het heel goed,’ zei juf Carrie net. ‘Natuurlijk gebeuren er af en toe wel ongelukjes.’

‘Natuurlijk,’ zei de vrouw.

‘Mei!’ zei dokter Strickland, en hij boog zich diep voorover zodat hij haar in de ogen kon kijken. ‘Hoe gaat het met mijn liefste meisje?’

‘Waar is...’ begon ze, maar voor ze ‘mama’ kon zeggen tilde dokter Strickland haar op. Hij was groter dan papa en rook naar zout. Hij kiepde haar achterover en kietelde haar in haar zij, en ze lachte zo hard dat ze niet meer kon praten.

‘Heel erg bedankt,’ zei de vrouw.

‘Prettig kennis te maken,’ zei juf Carrie en ze gaf de vrouw een hand. ‘We vinden het echt fijn om Mei bij ons in de klas te hebben.’

Dokter Strickland bleef Mei kietelen tot de deur naar de Montessori-school achter hen dichtdraaide. Toen kwam ze weer op adem.

‘Waar is mammi?’

‘Ze wacht op ons,’ zei dokter Strickland. ‘We nemen je nu mee naar haar toe.’

De nieuwere gangen op Ganymedes waren breed en weelderig, en de luchtrecyclers deden nauwelijks iets. Vliesdunne arekapalmbladeren hingen over de randen van tientallen watercultuurplantenbakken. De brede, geel met groen gestreepte bladeren van de duivelsklimop overwoekerden de muren, en daaronder schoten donkergroene, primitieve bladeren van sansevieria’s op. LED-lampen in het hele spectrum verspreidden een goudwit licht. Papa zei dat het zonlicht op Aarde er precies zo uitzag, en Mei stelde zich die planeet voor als een reusachtig ingewikkeld netwerk van planten en gangen, met een zon die langs lijnen in een helderblauwe plafondhemel boven hen liep, en je kon over de muren klimmen en overal naartoe gaan.

Mei leunde met haar hoofd op dokter Stricklands schouder, keek langs zijn rug en noemde de naam van iedere plant waar ze langs kwamen. *Sansevieria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Papa moest altijd grijnzen als ze de namen goed had. Als ze het voor zichzelf deed, werd ze altijd rustig.

‘Nog meer?’ vroeg de vrouw. Ze was mooi, maar haar stem beviel Mei niet.

‘Nee,’ zei dokter Strickland. ‘Mei is de laatste.’

‘*Chysalidocarpus lutescens*,’ zei Mei.

‘Goed dan,’ zei de vrouw, en toen nog eens, zachter: ‘Goed dan.’

Hoe dichter ze bij het oppervlak kwamen, hoe nauwer de gangen werden. De oudere gangen leken vuiler, hoewel er niet echt vuil in lag. Ze waren gewoon versletener. De buurten en laboratoria bij het oppervlak: daar hadden Meis grootouders gewoond toen ze naar Ganymedes waren verhuisd. In die tijd was er daaronder nog niets geweest. De lucht rook er vreemd, en de recyclers stonden continu aan, zoemend en ploeterend.

De grote mensen praatten niet met elkaar, maar af en toe was het net alsof dokter Strickland zich opeens herinnerde dat Mei er ook nog was en vroeg hij haar iets: wat was haar favoriete tekenfilm op de standplaatsuitzending? Wie was haar beste vriendin op school? Wat had ze die dag als lunch gegeten? Mei verwachtte dat hij ook wel met de vragen zou komen die hij altijd stelde, en ze had haar antwoorden al klaar.

Voelt je keel ruw aan? Nee.

Ben je bezweet wakker geworden? Nee.

Had je van de week bloed in je poep? Nee.

Heb je elke dag twee keer je medicijnen ingenomen? Ja.

Maar deze keer vroeg dokter Strickland dat allemaal niet. De gangen waar ze doorheen liepen waren ouder en werden steeds smaller, tot de vrouw achter hen moest lopen om de mensen die van de andere kant kwamen erlangs te laten. De vrouw had Meis schilderij nog steeds in haar hand, opgerold tot een kokertje, om te voorkomen dat het papier ging kreukelen.

Dokter Strickland bleef staan bij een deur zonder opschrift, zette Mei op zijn andere heup en haalde zijn handterminal uit zijn broekzak. Hij tikte iets in, in een programma dat Mei nog nooit eerder had gezien, en de deur rolde open, waarbij de sluiting een ruw plopgeluid maakte als iets uit een oude film. De gang die ze in liepen stond vol troep en oude metalen kisten.

‘Dit is het ziekenhuis niet,’ zei Mei.

‘Dit is een bijzonder ziekenhuis,’ zei dokter Strickland. ‘Ik geloof niet dat je hier eerder bent geweest, wel?’

Mei vond het er niet als een ziekenhuis uitzien. Het zag eruit als een van de verlaten tunnels waar papa het soms over had. Overgebleven ruimtes uit de tijd dat Ganymedes nog werd opgebouwd, en die alleen nog als opslagruimte werden gebruikt. Maar deze had een soort luchtsluis aan het eind, en toen ze daar doorheen waren, leek het iets meer op een ziekenhuis. Het was er in elk geval schoner en het rook er naar ozon, net als in de ontmettingsruimtes.

‘Mei! Hoi, Mei!’

Dat was een van de grote jongens, Sandro. Hij was bijna vijf. Mei zwaaide naar hem in het voorbijgaan. Ze voelde zich al wat beter nu ze

wist dat de grote jongens hier ook waren. Als dat zo was, zat het waarschijnlijk wel goed, ook al was de vrouw die met dokter Strickland mee liep haar mama niet. Dat herinnerde haar...

‘Waar is mama?’

‘We gaan over een paar minuutjes naar mama toe,’ zei dokter Strickland. ‘We moeten alleen nog eerst even een paar kleine dingetjes doen.’

‘Nee,’ zei Mei. ‘Dat wil ik niet.’

Hij droeg haar een kamer binnen die een beetje op een spreekkamer leek, behalve dat er geen tekenfilmleeuwen aan de muur hingen en de tafels niet de vorm hadden van grijnzende nijlpaarden. Dokter Strickland zette haar op een stalen onderzoekstafel en gaf haar een aai over haar bol. Mei sloeg haar armen over elkaar en trok een boos gezicht.

‘Ik wil naar mama,’ zei ze, en ze gromde net zo ongeduldig als papa zou hebben gedaan.

‘Nou, wacht hier maar even, dan gaan we kijken wat ik daaraan kan doen,’ zei dokter Strickland glimlachend. ‘Umea?’

‘Ik denk dat we klaar zijn om te vertrekken. Checken bij de besturing, laden en we kunnen losgaan.’

‘Ik zal het ze laten weten. Blijf jij hier.’

De vrouw knikte en dokter Strickland liep de deur weer uit. De vrouw keek op haar neer en haar mooie gezicht glimlachte helemaal niet meer. Mei vond haar niet aardig.

‘Ik wil mijn schilderij,’ zei Mei. ‘Het is niet voor jou. Het is voor mama.’

De vrouw keek naar het schilderij in haar hand alsof ze was vergeten dat het daar was. Ze rolde het uit.

‘Het is mama’s ruimtemonster,’ zei Mei. De vrouw glimlachte weer. Ze hield het schilderij voor zich uit en Mei griste het weg. Daarbij maakte ze een paar kreukels in het papier, maar dat vond ze niet erg. Ze sloeg haar armen weer over elkaar, trok een boos gezicht en gromde.

‘Hou je van ruimtemonsters, meisje?’ vroeg de vrouw.

‘Ik wil naar mama.’

De vrouw kwam dichterbij. Ze rook naar nepbloemen en had knokkige vingers. Ze zette Mei op de vloer.

‘Kom mee, meisje,’ zei ze. ‘Ik zal je iets laten zien.’

De vrouw liep weg en Mei aarzelde een ogenblik. Ze vond de vrouw niet aardig, maar ze vond het nog minder prettig om alleen te zijn en ging achter haar aan. De vrouw liep een korte gang door, tikte een code in in een grote metalen deur als een ouderwetse luchtsluis, en liep verder toen de deur openzwaaide. Mei volgde haar. De nieuwe kamer was koud. Mei vond het er niet prettig. Hier was geen onderzoekstafel, alleen een grote glazen bak als een aquarium, maar dan droog vanbinnen, en het ding dat erin zat was geen vis. De vrouw gebaarde Mei om dichterbij te komen, en toen Mei dat deed, tikte ze hard tegen het glas.

Het ding daarin keek op bij het geluid. Het was een man, maar hij was naakt en zijn vel zag er niet uit als vel. Zijn ogen lichtten blauw op, alsof er een vuur in zijn hoofd zat. En er was iets mis met zijn handen.

Hij strekte ze uit naar het glas, en Mei begon te gillen.

1: Bobbie

‘Snoopy is weer buiten,’ zei soldaat Hillman. ‘Ik denk dat zijn hoofd-officier kwaad op hem is.’

Artilleriesergeant Roberta Draper van het Marsiaanse Marinecorps maakte het beeld op het waarschuwingdisplay van haar wapenrusting nog groter en keek in de richting die Hillman wees. Op vijftienghonderd meter afstand paradeerde een sectie van vier VN-mariniërs rond hun wachtpost, van achteren verlicht door de reusachtige kaskoepel die ze bewaakten. Een kaskoepel die in bijna alle opzichten gelijk was aan de koepel die haar eigen sectie op dat moment bewaakte.

Een van de vier VN-mariniërs had zwarte vegen aan de zijanten van zijn helm die er uitzagen als beagleoren.

‘Ja, dat is Snoopy,’ zei Bobby. ‘Heeft vandaag tot dusver alle patrouilles gelopen. Vraag me af wat hij heeft gedaan.’

Wachtlopen rond de kassen van Ganymedes betekende doen wat je kon om je geest bezig te houden. Inclusief speculeren over het leven van de mariniërs aan de andere zijde.

De andere zijde. Anderhalf jaar geleden waren er geen zijden geweest. De binnenplaneten waren allemaal een grote, gelukkige, licht disfunctionele familie geweest. Toen kwam Eros, en nu deelden de twee supermachten het zonnestelsel onderling op, en de enige maan die geen van beide wilde opgeven, was Ganymedes, graanschuur van het stelsel van Jupiter.

Het was de enige maan met een magnetosfeer, en daardoor de enige plek waar gewassen in koepels een kans maakten binnen Jupiters meedogenloze stralingsgordel, en zelfs nu nog moesten de koepels en woongebieden afgeschermd worden om te voorkomen dat de burgers werden blootgesteld aan de acht rem per dag die vanaf Jupiter op het oppervlak van de maan brandde.

Bobbies wapenrusting was ontworpen om een soldaat door een atoombomkrater te kunnen laten lopen, een paar minuten na de ontploffing. Hij was ook geschikt om te verhinderen dat Jupiter Marsiaanse mariniers braadde.

Achter de Aardse soldaten op patrouille lichtte hun koepel op in een bundel zwak zonlicht, gevangen door enorme satelliet spiegels. Zelfs met die spiegels zouden de meeste Aardse planten gestorven zijn door gebrek aan zonlicht. Alleen de sterk gemodificeerde versies die de wetenschappers op Ganymedes uitdokterden, maakten kans te overleven in het straalje licht waar de spiegels hen mee voedden.

‘De zon gaat gauw onder,’ zei Bobbie. Ze keek nog steeds naar de Aardse mariniers voor hun kleine wachthuisje, in de wetenschap dat zij ook naar haar keken. Naast Snoopy noemden ze degene met de pukkels Stompie, omdat hij of zij niet veel langer was dan een meter vijfentwintig. Ze vroeg zich af wat hun bijnaam voor haar was. Misschien wel Grote Rooie. Haar wapenrusting was nog steeds voorzien van de Marsiaanse oppervlaktecamuflage. Ze was nog niet lang genoeg op Ganymedes om hem in gevlekt grijs en wit te laten overspuiten.

In de loop van vijf minuten doofden de satelliet spiegels een voor een uit, omdat Ganymedes een paar uur achter Jupiter langs schoof. Het schijnsel uit de kas achter haar veranderde in actinisch blauw toen het kunstlicht aanging. Hoewel de hoeveelheid licht als geheel nauwelijks afnam, verschoven de schaduwen op vreemde, subtiele wijze. Daarboven flitste de zon – hier niet eens zozeer een schijf als wel de helderste ster – op toen hij langs de rand van Jupiter passeerde, en een ogenblik was vaag het ringensysteem van de planeet zichtbaar.

‘Ze gaan weer naar binnen,’ zei korporaal Travis. ‘Snoop vormt de achterhoede. Arme jongen. Kunnen wij ook nokken?’

Bobbie keek rond over het saaie vuile ijs van Ganymedes. Zelfs in

haar hightech uitrusting kon ze de kilte van deze maan voelen.

‘Nee.’

Haar ploeg stelde zich morrend op in een rij, en ze leidde hen langzaam schuifelend in de lage zwaartekracht rond de koepel. Naast Hillman en Travis had ze in deze patrouille een nieuwe soldaat die Gourab heette. En hoewel hij nog maar heel kort bij de marine zat, morde hij net zo hard als de andere twee in zijn Mariner Valley-accent.

Ze kon hun geen ongelijk geven. Het was werkverschaffing. Iets om de Marsiaanse soldaten op Ganymedes bezig te houden. Als de Aarde besloot dat ze Ganymedes helemaal voor zichzelf wilden hebben, zouden vier zandhazen die rond de kas sjokten hen niet tegenhouden. Met tientallen Aardse en Marsiaanse oorlogsschepen die in een gespannen patstelling rond de maan draaiden, zouden de grondtroepen waarschijnlijk pas merken dat de vijandelijkheden waren uitgebroken als het oppervlaktebombardement begon.

Links van haar verrees de koepel bijna een halve kilometer hoog: driehoekige glaspanelen, gescheiden door glanzende koperkleurige stutten die de hele structuur in een reusachtige kooi van Faraday veranderden. Bobbie was nooit in een van de koepelkassen geweest. Ze was uitgezonden van Mars als onderdeel van een troepenversterking op de buitenplaneten, en had sindsdien bijna vanaf de eerste dag op het oppervlak gepatrouilleerd. Ganymedes was voor haar een ruimtehaven, een kleine marinebasis, en de nog kleinere bewaakte voorpost die ze sindsdien haar thuis noemde.

Terwijl ze rond de koepel schuifelden, keek Bobbie naar het oninteressante landschap. Ganymedes veranderde niet erg zonder catastrofale gebeurtenissen. Het oppervlak bestond vooral uit silicaatgesteente en ijs, een paar graden warmer dan het heelal. De dampkring bevatte zo weinig zuurstof dat hij voor een industrieel vacuüm zou kunnen doorgaan. Ganymedes erodeerde of verweerde niet. Hij veranderde als er stenen uit de ruimte op hem vielen, of als warm water uit de vloeibare kern zich een weg baande naar het oppervlak en kortstondige meren schiep. Geen van beide gebeurde echt vaak. Thuis op Mars veranderden de wind en het stof het landschap ieder uur. Hier liep Bobbie in de voetsporen van de dag daarvoor en de dag daarvoor en de dag daarvoor. En

als ze nooit meer terugkwam, zouden die voetsporen haar overleven. Stiekem vond ze dat een beetje eng.

Ritmisch gepiep brak door het normale zachte gesis en geklop van de motor van haar wapenrusting heen. Gewoonlijk gebruikte ze het schermpje van haar pak zo weinig mogelijk. Het raakte zo overvoerd met informatie dat een marinier alles wist, behalve wat zich feitelijk voor haar neus afspeelde. Nu opende ze het en bladerde met geknipper en oogbewegingen naar het diagnosescherm van het pak. Een geel lampje waarschuwde haar dat de linker knieaandrijving van het pak te weinig hydraulische vloeistof bevatte. Er moest ergens een lek zitten, maar een kleintje, want het pak kon het niet vinden.

‘Hé lui, wacht even,’ zei Bobbie. ‘Hilly, heb jij nog wat extra hydraulische vloeistof in je bepakking?’

‘Ja,’ zei Hillman, en hij haalde het al tevoorschijn.

‘Geef mijn linker knie een spuitje, wil je?’

Terwijl Hillman voor haar neerknielde en aan haar pak werkte, begonnen Gourab en Travis een discussie die over sport scheen te gaan. Bobbie zette hem uit.

‘Dit pak is stokoud,’ zei Hillman. ‘Je moet echt een nieuw hebben. Dit soort dingen zal steeds vaker gaan gebeuren, weet je.’

‘Ja, ik moet inderdaad een nieuw pak,’ zei Bobbie. Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Bobbie had niet de juiste maten om in een van de standaardpakken te passen, en de marine liet haar door een reeks brandende hoepels springen, elke keer als ze om een nieuw maatpak vroeg. Met haar iets meer dan twee meter was ze maar net iets langer dan de gemiddelde Marsiaanse man, maar deels dankzij haar Polynesiëse afkomst woog ze meer dan honderd kilo bij één g. Daar zat geen gram vet bij, maar haar spiermassa scheen al toe te nemen als ze alleen maar door een fitnessruimte liep. En als marinier trainde ze de hele tijd.

Het pak dat ze nu had was het eerste in twaalf jaar actieve dienst dat echt goed paste. En ook al begon het sporen van slijtage te vertonen, het was gewoon gemakkelijker te proberen het aan de gang te houden dan om een nieuw te soebatten.

Hillman was bezig zijn gereedschap op te bergen toen Bobbies radio krakend tot leven kwam.

‘Buitenpost vier aan stokman. Kom erin, stokman.’

‘Begrepen vier,’ antwoordde Bobbie. ‘Dit is stokman één. Ga verder.’

‘Stokman één, waar zijn jullie? Jullie zijn een halfuur te laat en er is hier stront aan de knikker.’

‘Sorry, vier, problemen met de uitrusting,’ zei Bobbie, benieuwd wat voor stront dat dan wel kon zijn, maar niet nieuwsgierig genoeg om dat over een open kanaal te vragen.

‘Ga onmiddellijk terug naar de buitenpost. Er worden schoten afgevuurd vanaf de buitenpost van de vn. We gaan ons afgrendelen.’

Bobbie had even nodig om dat te verwerken. Ze zag haar mannen haar aanstaren, met een mengsel van verwarring en angst op hun gezicht.

‘Eh, schieten de lui van de Aarde op jullie?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Nog niet, maar ze schieten wel. Ga als de weerlicht terug.’

Hillman kwam overeind. Bobbie boog haar knie even en kreeg het groene licht op haar pakdiagnose. Ze knikte Hilly dankbaar toe en zei: ‘In looppas terug naar de buitenpost. Hup.’

Bobbie en haar sectie waren nog een halve kilometer van de buitenpost verwijderd toen het algemene alarm afging. Haar pakscherm ging vanzelf aan en switchte naar het gevechtsprogramma. Het sensorsysteem ging aan het werk om naar vijanden te zoeken en verbond zich met een van de satellieten voor een beeld van bovenaf. Ze voelde de klik toen het pistool dat in de rechtermouw van het pak was ingebouwd op scherp kwam te staan.

Er zouden duizenden alarmen weerklinken als er een orbitaal bombardement was begonnen, maar toch kon ze zich er niet van weerhouden naar de hemel te kijken. Geen flitsen of sporen van raketten. Alleen Jupiters enorme massa.

Bobbie rende met lange stappen naar de buitenpost. Haar sectie volgde zonder een woord te zeggen. Iemand die getraind was in het gebruik van een krachtversterkend pak kon in de lage zwaartekracht snel een grote afstand afleggen. De buitenpost kwam na een paar seconden in zicht om de bocht van de koepel, en nog een paar seconden later de oorzaak van het alarm.

Mariniers van de VN vielen de Marsiaanse buitenpost aan. De koude oorlog, die nu een jaar duurde, werd heet. Ondanks de koele mentale calculatie, gevolg van training en discipline verbaasde Bobbie zich. Ze had niet gedacht dat deze dag echt zou komen.

De rest van haar peloton stond voor de buitenpost, opgesteld in een vuurlinie tegenover de troepen van de VN. Iemand had *Yojimbo* naar de linie gestuurd, en de vier meter hoge vechtmachine torende boven de andere mariniers uit, als een reus zonder hoofd in gemotoriseerde wapenrusting, terwijl zijn enorme kanon langzaam bewegend de binnenvallende Aardse troepen opspoorde. De VN-soldaten overbruggden de 2500 meter tussen de twee buitenposten in een noodvaart.

Waarom zegt niemand iets?, vroeg ze zich af. De stilte van haar peloton was griezelig.

En toen, exact op het moment dat haar sectie zich bij de vuurlinie voegde, piepte haar pak haar een blokkeringswaarschuwing toe. Het beeld van bovenaf verdween zodra ze het contact met de satelliet verloor. De tekenen van leven van haar team en de rapporten over de toestand van hun uitrustingen vielen weg toen haar link met hun pakken werd afgesneden. Het vage geruis van het open comkanaal verdween en maakte plaats voor een verwarrende stilte.

Ze gebruikte handgebaren om haar team op de rechterflank te zetten, en liep daarna langs de lijn om luitenant Givens te zoeken, haar bevelhebber. Ze zag zijn pak precies in het midden van de lijn, waar hij vrijwel pal onder *Yojimbo* stond. Ze rende naar hem toe en drukte haar helm tegen de zijne.

‘Wat is er in godsnaam aan de hand, luit?’ riep ze.

Hij wierp haar een geïrriteerde blik toe en schreeuwde: ‘Jij weet net zoveel als ik. We kunnen ze niet commanderen zich terug te trekken vanwege de blokkade, en visuele waarschuwingen worden genegeerd. Voor de radio uitviel heb ik toestemming gekregen om te vuren als ze binnen vijfhonderd meter van onze positie komen.’

Bobbie had nog talloze vragen, maar de VN-troepen zouden over een paar seconden de vijfhonderd-meterlijn overschrijden, en dus rende ze terug om de rechtervleugel te coördineren met haar sectie. Onderweg liet ze haar pak de binnenkomende troepen tellen en allemaal als vijan-

dig aanmerken. Het pak rapporteerde zeven doelwitten. Minder dan een derde van de VN-troepen op deze buitenpost.

Dit slaat nergens op.

Ze liet haar pak een lijn op het scherm trekken bij de vijfhonderdmetergrens. Ze vertelde haar mannen niet dat dat de vrije vuurzone was. Dat hoefde ze niet. Ze zouden het vuur openen als zij dat deed, zonder te hoeven weten waarom.

De VN-soldaten hadden de kilometergrens overschreden, nog altijd zonder een schot te lossen. Ze kwamen in een versnipperde formatie, met zes vooraan in een onduidelijke lijn en een zevende die op ongeveer zeventig meter afstand de achterhoede vormde. Haar pakscherm pikte bij gebrek aan beter degene die het dichtst bij haar was uit als haar doelwit, en selecteerde het figuurtje helemaal aan de linkerkant van de vijandige linie. Er jeukte iets in haar achterhoofd en ze negeerde het pak, selecteerde het doelwit achteraan en liet het uitvergroten.

Het kleine figuurtje werd plotseling groter in haar richtkruis. Ze voelde een rilling langs haar rug lopen en vergrootte nog eens.

De gedaante die de zes VN-mariniers achtervolgde droeg geen omgevingspak. Evenmin was hij, strikt gesproken, menselijk. Zijn huid was bedekt met chitineachtige platen, als grote zwarte schubben. Zijn hoofd was een enorme gruwel, ruim tweemaal zo groot als het hoorde te zijn, en werd overwoekerd door vreemde uitpuilende groeisels.

Maar het angstaanjagendste waren zijn handen. Veel te groot voor zijn lichaam en te lang voor hun breedte, als handen in een kindernachtmerrie. De handen van de trol onder het bed, of van de heks die door het raam naar binnen sloop. Ze sloten zich en grepen in het niets met een constante manische energie.

De Aardse troepen vielen niet aan. Ze trokken zich terug.

‘Schiet op het ding dat hen achtervolgt,’ schreeuwde Bobbie in het wilde weg.

Voor de VN-soldaten de halve-kilometerlijn overschreden die de Marsianen het vuur zou doen openen, kreeg het ding hen te pakken.

‘O, tering,’ fluisterde Bobbie. ‘Téring.’

Het greep een VN-marinier met zijn enorme handen en reet hem als een papiertje in tweeën. De wapenrusting van titanium en keramiek

scheurde net zo gemakkelijk als het vlees erin, waardoor kapotte stukjes technologie en natte menselijke ingewanden zich zonder onderscheid over het ijs verspreidden. De overgebleven vijf soldaten gingen nog harder rennen, maar het monster dat hen achtervolgde minderde nauwelijks vaart onder het doden.

‘Schiet erop schiet erop schiet erop,’ gilte Bobbie en ze opende het vuur. De combinatie van haar opleiding en de technologie van haar gevechtspak maakten haar tot een extreem efficiënte moordmachine. Zodra haar vinger de trekker van haar pakpistool overhaalde, schoot er een stroom twee millimeter dikke, wapenrusting doorborende kogels op het creatuur af, met een snelheid van meer dan duizend meter per seconde. In net iets minder dan een seconde had ze er vijftig kogels op afgevuurd. Het schepsel was een relatief langzaam bewegend doelwit ter grootte van een mens en rende in een rechte lijn. Haar richtcomputer kon ballistische correcties uitvoeren teneinde een voorwerp ter grootte van een softbal te raken dat zich sneller dan het geluid voortbewoog. Iedere kogel die ze op het monster afvuurde was raak.

Het maakte niets uit.

De kogels gingen erdoorheen, waarschijnlijk zonder merkbaar af te remmen voor ze het lichaam verlieten. Iedere uitgaande kogel veroorzaakte in plaats van bloed een wolk zwarte draadjes die op het ijs vielen. Het was als op water schieten. De wonden sloten zich bijna nog sneller dan ze ontstonden: het enige teken dat het ding zelfs maar geraakt was, was het spoor van zwarte draden in zijn kielzog.

En toen kreeg het nog een VN-marinier te pakken. In plaats van hem in stukken te scheuren zoals het met de vorige had gedaan, draaide het de volledig bewapende Aardling – waarschijnlijk met een totale massa van meer dan vijfhonderd kilo – in het rond en smet hem naar Bobbie. Haar scherm ging de opwaartse boog van de VN-soldaat na en informeerde haar behulpzaam dat het monster hem niet in haar richting, maar recht op haar af had gegooid. In een heel strakke baan. En dat betekende met grote snelheid.

Ze dook zo snel zijwaarts als haar logge pak haar toestond. De onfortuinlijke VN-marinier veegde Hillman, die naast haar had gestaan, onderuit, en daarna waren ze allebei verdwenen, met dodelijke snelheid over het ijs stuiterend.

Tegen de tijd dat Bobbie zich weer op het monster had gericht, had dat nog twee VN-soldaten gedood.

De hele Marsiaanse linie opende het vuur erop, inclusief *Yojimbo's* grote kanon. De twee overgebleven Aardse soldaten gingen uit elkaar en liepen schuin bij het ding vandaan in een poging hun Marsiaanse collega's een open vuurlijn te geven. Het creatuur was al honderden, duizenden malen geraakt. Het hechtte zichzelf weer tot een geheel terwijl het op volle snelheid bleef lopen, en minderde enkel een beetje vaart als een van *Yojimbo's* kanonschoten in de buurt ontplofte.

Bobbie was weer overeind gekomen en droeg bij aan het spervuur, maar het maakte niets uit. Het schepsel knalde de Marsiaanse linie binnen en doodde twee mariniers, sneller dan met het oog te volgen was. *Yojimbo* gleed één kant op, veel leniger dan je van zo'n enorme robot zou verwachten. Bobbie dacht dat Sa'id hem wel zou besturen. Die schepte erover op dat hij de grote machine de tango zou kunnen laten dansen als hij dat wilde. Ook dat maakte niet uit. Nog voor Sa'id het kanon van de machine in stelling kon brengen voor een schot van dichtbij, rende het creatuur naar de zijkant, greep naar het pilotenluikje en trok de deur uit zijn scharnieren. Sa'id werd uit zijn cockpituitrusting geplukt en zestig meter recht omhooggeslingerd.

De andere mariniers begonnen zich terug te trekken, schietend onder het lopen. Zonder radiocontact was er geen mogelijkheid om hun terugtocht te coördineren. Bobbie merkte dat ze samen met de rest naar de koepel rende. Het kleine uithoekje van haar geest dat niet in paniek was, wist dat het glas en het metaal van de koepel geen bescherming zouden bieden tegen iets wat een man in wapenrusting in tweeën kon rijten en een robot van negen ton in stukken kon scheuren. Dat deel van haar geest erkende de nutteloosheid, in een poging haar doodsangst te overwinnen.

Tegen de tijd dat ze de buitendeur van de koepel had gevonden, was er behalve haar nog maar één marinier over. Gourab. Van dichtbij kon ze zijn gezicht door het gepantserde glas van zijn helm zien. Hij schreeuwde iets naar haar wat ze niet kon horen. Ze boog zich voorover om zijn helm met de hare te raken, maar hij duwde haar achterwaarts het ijs op. Hij beukte met zijn ene metalen vuist op de deurbediening

in een poging zich naar binnen te rammen, toen het creatuur hem te pakken kreeg en met een terloopse mep de helm van zijn pak sloeg. Gourab bleef een ogenblik staan met zijn gezicht in het luchtledige, knipperde met zijn ogen en opende zijn mond in een geluidloze schreeuw; toen trok het creatuur zijn hoofd er net zo gemakkelijk af als het met zijn helm had gedaan.

Het draaide zich om en keek naar Bobbie, die nog steeds plat op haar rug lag.

Van dichtbij kon ze zien dat het helderblauwe ogen had. Glanzend, staalblauw. Ze waren mooi. Ze richtte haar pistool en haalde de trekker een halve tel over, toen ze zich realiseerde dat ze al een hele tijd geen munitie meer had. Het creatuur keek naar haar pistool met iets waarvan ze zou hebben gezworen dat het nieuwsgierigheid was, keek haar vervolgens in de ogen en hield zijn hoofd schuin.

Dit is het dan, dacht ze. Zo ga ik er dus aan, en ik kom niet te weten wat het deed en waarom. Sterven kon ze aan. Sterven zonder enig antwoord leek gruwelijk wreed.

Het schepsel zette een stap naar haar toe, bleef staan en rilde. Een nieuw paar ledematen barstten uit zijn middenrif en kronkelden als tentakels door de lucht. Zijn hoofd, toch al grotesk, leek op te zwellen. Zijn blauwe ogen flitsten even helder als de lichten in de koepel.

En toen ontplofte het in een bal van vuur. Ze werd weggeslingerd over het ijs en kwam zo hard tegen een lage richel dat de gel in haar pak, die haar tegen harde klappen beschermde, verstijfde en ze zich niet meer kon verroeren.

Ze lag op haar rug en voelde dat ze het bewustzijn ging verliezen. Aan de nachthemel boven haar verschenen lichtflitsen. De schepen in hun baan om de maan schoten op elkaar.

Staakt het vuren, dacht ze en ze probeerde die boodschap te sturen. *Ze trokken zich terug. Staakt het vuren.* Haar radio deed het nog steeds niet, haar pak was buiten werking. Ze kon niemand vertellen dat de mariniers van de VN niet hadden aangevallen.

Of dat iets anders dat wel had gedaan.